

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **S. U.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,
trvale bytem X,
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2026, čj. CPR-2262-2/ČJ-2026-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 22. 11. 2025, čj. KRPA-365955-14/ČJ-2025-000022-

SV (dále „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období **od 17. 9. 2025 do 22. 11. 2025**. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně na **12 měsíců**. Zároveň mu podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu k vycestování z území členských států EU a smluvních států do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla žalovaná v záhlaví specifikovaným napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila podle § 90 odst. 5 správního řádu. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí porušuje § 3 správního řádu, resp. požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nevychází ze skutečného stavu věci a působí proti žalobci nepřiměřeně tvrdě. Nebyla dostatečně zohledněna ta skutečnost, že se jedná o historicky první porušení zákona ze strany žalobce v ČR, tj. ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Žalobce navíc se správními orgány od počátku správního řízení vzorně spolupracoval. Význam jeho sebereflexe nijak nesnižuje, že tak činil až po odhalení protiprávního jednání a není pochybností ani o jeho závazku z území vycestovat. Předmětná doba neoprávněného pobytu je standardně postihována opatřením ne delším jednoho roku, v dané věci nebyly zjištěny žádné další přitěžující okolnosti a k porušení zákona žalobce dohnala ekonomická tíseň, kdy v ČR hledal pracovní uplatnění. Žalobce navrhl, aby bylo proti němu postupováno toliko podle § 50a zákona o pobytu cizinců, tím spíše, že vyjádřil zájem vycestovat do domovského státu.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, kde přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobce neuplatnil žádnou námitku, s níž by se tam již žalovaná nevypořádala. Je přesvědčena, že za daných okolností nelze od správního vyhoštění upustit. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu, uložené opatření je přiměřené. Nebyl zjištěn žádný závažný humanitární důvod, který by odůvodňoval upuštění od správního vyhoštění. Žalobce své povinnosti vědomě porušil. Uložená délka odpovídá závažnosti protiprávního jednání.
6. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o věci bez ústního jednání, neboť věc bylo možno rozhodnout jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci řízení

možnost se vyjádřit, resp. které jim byly známy a byly splněny i podmínky pro udělení souhlasu s takovým projednáním věci.

8. Žaloba **není důvodná**.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 22. 11. 2025 hlídkou cizinecké policie ztotožněn při pobytové kontrole, kdy žalobce policii předložil pouze fotografii svého dokladu totožnosti a hlídka lustrací v dostupných evidencích zjistila, že na území ČR nemá platné žádné oprávnění k pobytu.
10. Správní orgán zároveň požádal o součinnost bulharský policejní orgán přes Národní situační centrum Bulharska za účelem ověření pobytového statusu žalobce, neboť žalobce uvedl, že přicestoval na území EU na základě víza vydaného právě touto členskou zemí EU. Z odpovědi bulharského centra vyplynulo, že žalobce nemá platné oprávnění k pobytu, ani žádným dříve nedisponoval.
11. Téhož dne se na pracoviště Odboru cizinecké policie Praha dostavil žalobcův kamarád, který donesl jeho cestovní doklad. Správní orgán I. stupně pořídil jeho kompletní fotokopii. V pase bylo vylepeno bulharské vízum typu C za účelem sezonního zaměstnání, platné pro jeden vstup na území států Schengenského prostoru od 4. 6. 2025 do 16. 9. 2025, s tím, že nejdelší přípustná doba pobytu činí 90 dnů. Na území Bulharska žalobce přicestoval dne 16. 6. 2025, což plyne ze vstupního razítka z letiště ve Varně.
12. Správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem řízení o správním vyhoštění dne 22. 11. 2025 (čj. KRPA-365955-11/ČJ-2025-000022-SV) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
13. Ve stejný den správní orgán I. stupně žalobce vyslechl za účasti tlumočníka k žádosti žalobce z jazyka ruského, o čemž pořídil protokol čj. KRPA-365955-12/ČJ-2025-000022-SV. Z provedeného výslechu vyplynulo, že žalobce přicestoval do Bulharska dne 16. 6. 2025 na výše uvedené vízum. Do ČR přijel dne 1. 9. 2025 za účelem práce bez povolení. Své pobytové oprávnění neprodlužoval, je si vědom, že žádné nemá. Z ČR nevycestoval z ekonomických důvodů. Nevlastní zde žádné nemovitosti ani větší majetek. Má pouze peníze na vycestování, finanční záruku za něj nikdo nemůže složit. Je zdravý, léky neužívá. Zdravotní pojištění sjednané nemá, o azyl nežádal. Je ženatý, má čtyři děti, rodina žije v domovské zemi. V ČR jinak nikoho nemá, stýká se jen s krajany, ukončení jeho pobytu do práva na rodinný a soukromý život nikoho nepřiměřeně nezasáhne. Domácnost s občanem EU nesdílí. Neuvedl ani, že by tu měl nějaké závazky a pohledávky. Není nikde kontaktní, v ČR nemá žádné známé, stýkal se jen s krajany, veškeré kulturní či společenské vazby má v domovské zemi.
14. Téhož dne bylo žalobci umožněno seznámit se s obsahem spisu a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí (čj. KRPA-365955-13/ČJ-2025-000022-SV), což žalobce učinil, doplnění nebo změn však nežádal.
15. Dne 22. 11. 2025 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KRPA-365955-14/ČJ-2025-000022-SV, jímž uložil žalobci správní vyhoštění na dobu 12 měsíců, jelikož bylo prokázáno, že na území pobýval bez oprávnění k pobytu od 17. 9. 2025 (den po skončení platnosti bulharského víza) do 22. 11. 2025 (den zadržení hlídkou cizinecké policie). Dle správního orgánu I. stupně přijaté opatření nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť má v Uzbekistánu zázemí, v ČR se stýká jen s krajany. Nemá tu žádné kulturní či sociální vazby, nejsou proto dány důvody pro posouzení uloženého opatření jako nepřiměřeného ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jeho

návrat do země původu je možný. Správní vyhoštění nemá sankční povahu, neprokazuje se zavinění cizince. Je-li naplněna skutková podstata, nemá správní orgán jinou možnost než jej uložit. Doba správního vyhoštění byla stanovena při dolní hranici zákonné sazby. Správní orgán I. stupně vnímal jako polehčující okolnost, že žalobce spolupracoval, nicméně jeho nelegální pobyt byl odhalen až pobytovou kontrolou. Doba pro vycestování byla stanovena s přihlédnutím k tomu, že žalobce má cestovní pas, a uvedl, že prostředky k vycestování disponuje.

16. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 30. 11. 2025 blanketní odvolání, které dne 23. 12. 2025 k výzvě žalované doplnil.
17. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V něm uvedla, že vydané rozhodnutí zcela koresponduje s rozhodovací praxí v obdobných případech, a doba správního vyhoštění byla uložena v zákonném rozmezí. Správní vyhoštění je zvláštní opatření na úseku migrace, kdy jeho uložením nebude do žalobcova práva na soukromý a rodinný život jakkoliv zasaženo. Určitý zásah nastane v ekonomické rovině, neboť do ČR přicestoval primárně za prací, nicméně jde o zákonem předpokládaný důsledek protiprávního jednání. Otázkou přiměřenosti a případných mírnějších opatření se správní orgán I. stupně zabýval dostatečně. Žalobce je povinen se podřídit právním předpisům, pobyt za účelem zaměstnání měl povolený v Bulharsku, nikoli v ČR. Jeho jednání by s ohledem na tvrzený výkon nelegální práce, bylo možné hodnotit i přísněji, nicméně jde pouze o skutečnost blíže dokreslující jeho vztah k právním předpisům. S ohledem k jeho věku lze očekávat plnou zralost a schopnost převzít odpovědnost za své jednání. Žalovaná neshledala žádné pochybení správního orgánu I. stupně.
18. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
21. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) [n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

23. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
24. Mezi stranami není sporné, že se žalobce v době od 17. 9. 2025 do 22. 11. 2025 výše vytýkaného protiprávního jednání podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců dopustil. Žalobce však namítl nepřiměřenou přísnost uloženého opatření, nedostatečné zjištění skutkového stavu věci podle § 3 správního řádu a nedodržení podmínek podle § 174a zákona o pobytu cizinců, místo uloženého správního vyhoštění na dobu 12 měsíců považoval za přiléhavější uložení opatření povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
25. Soud však těmito námitkám nemohl přisvědčit, a to z následujících důvodů.
26. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Otázka zavinění pak z pohledu podmínek pro uložení správního vyhoštění není žádným způsobem rozhodná [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004-54, č. 864/2006 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS].
27. K jinému postupu nebyly dány podmínky a ani z obsahu tvrzení žalobce v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné takové skutečnosti, které by v jeho případě vylučovaly uložení správního vyhoštění (typicky důvody týkající se rodinných vazeb v ČR). Z tohoto důvodu se správní orgány nemohly zabývat mírnějšími opatřeními v případě žalobce, neboť by samy porušovaly zákon o pobytu cizinců, proto se soud neztotožnil s námitkou žalobce, že v jeho případě je dán předpoklad dosažení nápravy mírnějším postupem než správní vyhoštění, ani s obecně formulovanou námitkou porušení § 3 správního řádu. Žalobce ostatně ani netvrdil, proč se domnívá, že v jeho případě měla být uplatněna mírnější opatření, resp. z jakého důvodu zdůraznil právě opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu zůstala jeho námitka zcela obecná. K tomu soud uvádí, že míra obecnosti, resp. precizace námitek předurčuje míru obecnosti jejich vypořádání soudem, neboť soud není povinen, avšak ani oprávněn za žalobce argumentaci jakkoliv domýšlet (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Proto se soud blíže touto námitku již nezabýval. Žalovaná se přitom uvedenou námitkou rovněž uplatněnou obecně, stručně zabývala na str. 4 svého rozhodnutí a taktéž dospěla k závěru, že podmínky pro použití § 50a citovaného zákona splněny nebyly.
28. Pokud tvrzená nedostatečnost zjištěného skutkového stavu má snad dle žalobce spočívat v nezohlednění, že žalobce se dopustil protiprávního jednání poprvé, a i to „pouze“ z důvodů ekonomické tísně, kterou zřejmě žalobce považuje za omluvitelnou pohnutku, k níž je potřeba přihlížet ve prospěch žalobce, pro takové zohlednění není v rámci rozhodování o tom, zda cizinci správní vyhoštění uložit, či nikoliv, žádný zákonný prostor. Lze však připustit, že mohou mít vliv na délku uloženého opatření. Byť zákon o pobytu cizinců v

souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností, správní orgán I. stupně má ve svém rozhodnutí poukázat na skutkové okolnosti případu, pro které uložil délku zákazu vstupu na území v dané délce (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Azs 45/2019-28). Obdobně lze argumentovat i ve vztahu k tvrzení, že žalobce se správními orgány spolupracoval, obecně však samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch cizince (viz rozsudek NSS, čj. 1 Azs 45/2019-28, již citovaný výše).

29. Zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*. V případě žalobce bylo stanoveno na dobu 12 měsíců, tedy při dolní hranici zákonem vymezeného rozmezí, přičemž jde o výsledek správního uvážení, které soud přezkoumává pouze do té míry, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Ostatně, pokud žalobce tvrdil, že zhruba dvouměsíční nelegální pobyt není standardně postihován opatřením delším 1 roku, sám vlastně tvrdí, že uložené vyhoštění z ustálené rozhodovací praxe nevybočuje. Odlišnou správní praxi žalované žalobce nijak konkrétně netvrdil ani neprokázal.
30. Přiměřenost délky vyhoštění přitom nelze posuzovat toliko prostým porovnáním délky daného vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných obdobných kauzách, neboť každý případ tohoto druhu má konkrétní specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu. Zdejší soud s ohledem na zkušenosti ze své úřední činnosti takový závěr učinit nemohl, neboť dobu 12 měsíců (resp. 1 roku) vyhoštění správní orgány ukládají i za neoprávněný pobyt trvající i v řádu několika dnů, natožpak více jak 2 měsíce, jako tomu je v případě žalobce. Nelze se proto ztotožnit s námitkou žalobce, že uložená doba vyhoštění neodpovídá zavedené správní praxi správních orgánů, naopak, přijaté řešení v napadeném rozhodnutí zcela koreluje zásadě, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu).
31. Při ukládání správního vyhoštění přitom správní orgány přihlédly (správní orgán I. stupně na str. 3 až 5 svého rozhodnutí a žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí) jak ke skutečnosti, že žalobce s nimi po celou dobu spolupracoval, tak i k jeho prohlášení, že vycestuje dobrovolně. K tomu ovšem žalovaná na str. 5 svého rozhodnutí dodala, že byť žalobce v rámci odvolání přislíbil vycestování do domovského státu, dle aktuální lustrace v evidencích Policie ČR k vycestování dosud nedošlo, čímž se jeho dřívější deklarace spolupráce ukázala jako účelová a nevěrohodná. Rovněž dodala, že v případě uložení správního vyhoštění nejde o sankci, ale o preventivní opatření, které má zabránit cizinci, aby se na území zdržoval v rozporu s právními předpisy a aby v tomto jednání pokračoval. Správní orgány naproti tomu nemohly odhlédnout od závažnosti protiprávního jednání žalobce, tj. skutečnosti, že neoprávněný pobyt žalobce na území trval více než 2 měsíce, že jeho neoprávněný pobyt byl vědomý a byl ukončen až pobytovou kontrolou. Žalobce přitom oprávněnost svého pobytu nijak neřešil, navíc nebyl zdravotně pojištěn a neměl ani oprávnění k zaměstnání či jiné ekonomické činnosti, byť dle svých vlastních slov zde hodlal vykonávat práci.
32. S tímto posouzením se soud zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Z vyjádření samotného žalobce vyplynulo, že oprávněnost svého pobytu na území EU/ČR nijak neřešil, nezajímal se o to, a nedůvodně spoléhal na to, že nebude odhalen. Musel si však být vědom toho, že pobyt na území ČR vyžaduje splnění určitých podmínek a získání oficiálního oprávnění

k pobytu, o čemž ostatně svědčí fakt, že pro samotný vstup do schengenského prostoru si oprávnění k pobytu obstaral – krátkodobé sezónní bulharské vízum. Následně tvrzená lítost (navíc až v průběhu soudního řízení) a údajná ochota spolupracovat či dobrovolně vycestovat je tak v tomto světle výrazně oslabena, neboť z ničeho nelze dovodit, že by žalobce hodlal svůj nelegální pobyt v ČR ukončit dobrovolně, nebýt provedené pobytové kontroly. Naopak, z tvrzení žalobce, že si zde chtěl najít práci, spíš vyplývá, že zde chtěl nejen nadále nelegálně pobývat, ale i nelegálně pracovat. Žalobce přitom soudu ani správním orgánům nevyjevil, co mu objektivně zabránilo v tom vyřídit si potřebná oprávnění k pobytu a k zaměstnání, pokud tento úmysl měl.

33. Zbývá posoudit námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Tuto otázku jsou správní orgány při ukládání správního vyhoštění povinny zkoumat podle výše citovaného § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to zejména na základě kritérií stanovených v § 174a téhož zákona. Dosavadní skutková zjištění ani tvrzení žalobce neposkytla žádné specifické indicie k pochybnostem o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do života žalobce. Žalobce netvrdil nic, co by naznačovalo jakékoliv, natož blízké vazby na území ČR, ať už v podobě blízkých osob, které by vycestování žalobce a nemožnost jeho návratu po určitou dobu mohly pociťovat jako újmu vlastní z důvodu závislosti na jeho péči nebo ekonomické závislosti, nebo v podobě závazků, pohledávek či společenských, kulturních, sportovních, ekonomických a jiných jeho aktivit na území. Žalobce vlastně nikdy ani obecně netvrdil, zda či jak by jeho vycestování zasáhlo jeho život jak po soukromé, tak rodinné stránce, natož nepřiměřeně, a to ani v žalobě. Nebylo tak nezbytné, aby správní orgán vyjmenoval a obsáhle se vyjadřoval ke každému z těchto kritérií (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34).
34. V daném případě správní orgány přihlídlly ke všem kritériím; žalobce je zdravý, dospělý, svéprávný muž, v produktivním věku, který je schopen se sám o sebe postarat, a který je plně odpovědný za svá jednání. Žádné z kritérií uvedených ve výčtu § 174a zákona o pobytu cizinců v případě žalobce nezpůsobuje pochybnosti o nepřiměřenosti jeho nuceného návratu do vlasti, a to zejména s ohledem na absenci jakýchkoliv jeho vazeb v ČR (kulturních, ekonomických, společenských atd.) či absenci přítomnosti rodinných příslušníků nebo osob, které by byly na něm z nějakých důvodů v ČR závislé. Všechny vazby má žalobce ve vlasti, přičemž od doby jeho vycestování z vlasti neuplynula taková doba a ani nebylo jinak zjištěno, že by byly tyto vazby zpřetrhány a žalobce by byl v případě svého návratu uvržen do situace, kdy by neměl v domovské zemi žádné zázemí. Sám dokonce tvrdil, že má ve vlasti ženu a čtyři děti, k nimž se může vrátit. Nucený návrat a zákaz pobytu v členských státech EU a smluvních státech po dobu 12 měsíců jeho život nepřiměřeně nezasáhne, byť jej omezí ve volném pohybu dle jeho vůle a ve výdělečných možnostech na území ČR. To však je již projevem suverenity každého státu, který je plně oprávněn na základě svých právních předpisů rozhodovat o tom, koho na své území pustí a umožní mu tam oprávněný pobyt, a koho nikoliv (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35).
35. Soud se proto neztotožnil s námitkou nepřiměřeného dopadu napadeného rozhodnutí na život žalobce z důvodu porušení § 174a zákona o pobytu cizinců.
36. Soud sice lidsky námitce žalobce, že by si přál kratší, případně žádnou dobu zákazu pobytu na území, rozumí, z pohledu důkazní situace je však tento požadavek nedůvodný, neboť kromě jediné polehčující skutečnosti (spolupráce se správním orgánem) nesvědčily v jeho prospěch (a tedy v prospěch mírnějšího opatření) žádné další skutečnosti. Pokud má žalobce zájem si na území EU, či ČR přivydělávat, musí využít k tomu určené zákonné instituty,

kteřé má k dispozici, a nikoliv k tomu zneužívat vízum jiného členského státu EU. Žalobce se však o to ani nepokusil a rozhodl se rovnou pro cestu vědomého porušování právních předpisů ČR. V takovém případě však musí být připraven též nést důsledky takového svého rozhodnutí ze strany státních orgánů ČR.

37. Soud shrnuje, že odůvodnění uloženého správního vyhoštění správními orgány je naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožnil a odkazuje na něj. Soud tak neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Z těchto důvodů soud nemůže souhlasit s žalobcem v tom, že by v daném případě bylo uložené vyhoštění v délce 12 měsíců nepřiměřené tvrdé a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR, ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců netvrdil. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani postupu, které jeho vydání předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Úspěšná byla žalovaná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti jí však nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. dubna 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně